

Szakály Vanessza

KÉSZ ELMEBAJ

EZ NEM LEHET IGAZ

 Publio

Kész Elmebaj

Ez nem lehet igaz

Szakály Vanessza

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Bius

Szeptember 1 (Hétfő)

Mi a francot vegyek fel?? Ez az első napom a gimiben, nem jelenhetek meg egy tök egyszerű szerelésben. Nem akarok én lenni az osztály okoskája vagy, akit már az első nap lenéznek az öltözködése miatt. Na neeem!! A kedvenc színem a fekete, jó, tudom, elég morbid, de egy haverom mondta még általánosban, hogy a fekete nagyon dögösen áll rajtam. De azért félreértés ne essék, nem járok csupa feketében. A másik két kedvenc színem a kék meg a fehér. Szóval ezeket a színeket szoktam kombinálni. A rózsaszínt azt utálok! Pfúj, nem vagyok már öt éves, nem fogok csini-vili rózsaszínben mászkálni. Mégiscsak 14 éves múltam. A hajammal van a legtöbb gond, mivel full göndör. Úgy nézek ki néha, mint Michael Jackson fiatalkorában abban az afrojack frizurával. Na jó azért annyira nem vészes, de akkor is kezelhetetlen. Ezért reggelente pár fürtöt, ami nagyon kiáll, azt kivasalom.

Az általánosban én voltam az egyetlen lány, akit nagyon bírtak a fiúk. Én nem vagyok az a tipikus lányos lány. Nem féltem kimondani azt, amit éppen gondolok. De mivel, most új sulis, új emberek... nem hiszem, hogy egyből azzal kéne indítani a gimit, hogy mindenkit leoltok, így megváltozok. Csendes és visszahúzódó leszek. Lehet, hogy ez meg túl nyomorúságos, de jobb, mintha utálnának azért, mert túl őszinte vagyok. Rápillantottam az órára, mire ijedten kaptam a fejemhez. Fél nyolc van!! Klassz, azzal fogom kezdeni a gimit, hogy már az első nap elkések. Mint egy idegbeteg, úgy kapkodtam össze a cuccaimat, elköszöntem anyutól és már indultam is. Kb. öt perc alatt oda is értem, mivel csak egy köpésnyire van a lakásunktól. A suliba még egyszer megkérdeztem pár felsőbb évest, hogy merre van a 9/a, mire végre odataláltam. Elképesztő milyen nagy ez az iskola. Amikor beléptem az osztályterembe, akkor mindenki rám nézett. Ezen nem lepődtem meg, hisz én vagyok az új lány, mivel ők, ahogy láttam már ismerik egymást. Klassz... Gyors kerestem magamnak egy helyet és leültem egy székre. Körülöttem mindenki beszélgetett, vagy csoportokba verődtek. Nem nagyon foglalkoztam a külvilággal. Épp be akartam dugni a fülembe a fülhallgatót, amikor meghallottam a nevemet. Hátrafordultam, mire egyből elhallgattak. Hah, már az első nap kibeszélnék, hát ez marha jó! Pontosan csöngetéskor belépett a terembe egy kopasz kék férfi és, mint kiderült ő lesz az osztályfőnökünk.

- Jó reggelt! Szeretném, ha idefigyelnétek és átbeszelnénk az iskola szabályait. - szólt mire elkezdett mindenféléről beszélni.

Végig beszélte az egész órát, szerintem páran el is aludtak. Következő óra még ofó volt, úgyhogy még egy csomót kellett hallgatnunk Somogyi tanárurát. Amúgy az előző tanárainkhoz viszonyítva elég jó fej tanár. Sokan elkezdtek játszani a telefonjukkal és beszélgetni, jelezve, hogy már nagyon unják az órát. Aztán matek, irodalom, kémia, rajz és történelem következett. Szünetben elmentem mosdóba, de útközben beleütköztem valakibe. Felemelte a fejem és egy eszméletlenül helyes srác nézett vissza rám.

- B... Bocsi! - dadogtam, mire a srác szája mosolyra húzódott. Ahhwww, oké, nem mondom, hogy hidegen hagyott a srác, de nagyon látszott rajta, hogy tele van önbizalommal. Ez egyszerre remegtette meg a lábaimat és idegesített. Nem nagyon bírom az egoista srácokat.

- No para, csajszi! - kacintott egyet vigyorogva.

Na, hát nem hiszem, hogy jóba leszek ezzel a sráccal. „No para, csajszi”?? Hah, és még az elején bejött nekem. A frászt! De azért a mosolyától még mindig kocsonya lesz a lábam. Felvont szemöldökkel méregettem, mire elnevette magát. Most meg mi van?

- Asszem én lépek! Hali! - fordultam meg, majd elindultam vissza a terembe. Jó, a mosdó az még várhat.

- Látom megismerted Dominikot! - lépett mellém egy csaj. A haja aljában barna volt, amit felturbózott pár vörös tinccsel. Állati jól nézett ki. De nem hiszem, hogy ebben az iskolában lehet befestett hajjal mászkálni. Ha jól olvastam a házirendben benne van, hogy a lányok nem festhetik a körmüket, sem a hajukat. Jó, oké, elolvastam a házirendet, de, csak mert meg akartam nézni, hogy nagyon szigorú-e ez a sulis és, mint kiderült, elég nívós.

- Jah! Nem tett jó benyomást! - fintorogtam.

- Ő mindig is ilyen bunkó volt. Én már csak tudom, mivel az általánosban elsőtől nyolcadikig osztálytársak voltunk!

- Azért nem néz ki rosszul... de viszont elég egoista!

- Azért láttam, hogy nézett rád! Így nem szokott senkire se! - mosolyodott el.

- Jó vagy rossz értelemben? - ráncoltam a szemöldököm.

- Jó!

Ekkor megszólalt a csengő. Már épp el akartam köszönni tőle, de ő is jött velem.

Biztos meglátta az értetlenkedő arckifejezésem, így elnevette magát.

- Egy osztályba járunk, fel sem tűnt?

- Őóóó, nem igazán! Hogy is hívnak?

- Brigi!

- Ó, tényleg! Már rémlik! Én... - mutatkoztam volna be, de közbe vágott.

- Bianka! Igen, én megjegyeztem!

Elneveltük magunkat. Szerintem nagyon jól megleszünk Brigivel. 😊

A következő két óra unalmas volt. Az utolsó óra rajz volt, aminek nagyon örültem, mert imádok rajzolni és jól is tudok! A tanár úr bemutatkozott aztán elkezdtek az órát. A feladat az volt, hogy rajzoljunk egy tájat. Egyből neki is kezdtem. Egy erdőt rajzoltam, ahol a fák kopaszok, a föld fekete, egyszóval nagyon lehangoló tájat rajzoltam, de még így is nagyon jó lett. Óra végén Szipka tanár úr beszédte a rajzokat, és amikor az én rajzomhoz ért, felemelte a lapot, mire mindenki elkezdte, hogy: „Asztaaa” meg „De jóó lett!!” és kérdezték, hogy: „Ezt ki rajzolta??”.

- Bianka, nagyon szép lett!- dicsért meg Szipka tanár úr, mire mindenki egy emberként nézett rám.

- Köszönöm!- mondtam magabiztos mosollyal az arcomon. Mindenki csodálkozva, de elismerően nézett rám.

Amikor csöngettek mindenki elkezdett szedelődzkődni és elindultak kifelé. Brigi megvárta, míg összehajolok, majd együtt léptünk ki az ajtón, mire az első, amit megláttunk az Dominik és a bandája volt.

Hazaérve felszaladtam a szobámba lerakni a táskám. Ati (a bátyám) még nem ért haza, Zsófi (a húgom) meg még tanulószobán van. Szóval csak anya van itthon, mert apa meg Németországban van és ott is lesz egy ideig. Lementem a konyhába, hogy elmeséljem anyunak, hogy milyen volt az első napom. Közben csináltam magamnak egy szendvicset és egy csésze teát anyunak. Miután megettem

a szenyómat felmentem a szobámba és bekapcsoltam a gépemet. Felleptem Facebook-ra és visszaigazoltam pár osztálytársam, akik bejelöltek. Megnéztem Dominik adatlapját. Több mint ezer ismerős, egy csomó kép magáról, amin állati jól néz ki.

Órákat Skype-oltam Brigivel, mire ránéztem az órákra. Jesszus! Már fél tíz! Gyorsan elköszöntem, majd bepakoltam holnapra. Mire kész lettem mindennel már negyed tizenegy volt. Lefeküdtem az ágyra, rajzolgattam egy kicsit, majd elaludtam.

Szeptember 2 (Kedd)

Tegnap este kicsit furcsát álmodtam. A részletekre nem nagyon emlékszem, de pár kép még bevillan. Valahogy úgy volt, hogy épp az osztályba mentem volna fel, amikor egy nagydarab srác fellökött és én estem egy nagyot. Ebben a pillanatban hirtelen Dominik bukkant fel (elég dühösnek tűnt) és elkezdett kiabálni a sráccal. Aztán odajött hozzám és megkérdezte, hogy jól vagyok e, mire döbbenet bólintottam. Erre elmosolyodott és azt mondta, ha már így jóba lettünk (nem tudom, hogy ezt miből feltételezte) elmehetnénk moziba. Ott valami akció vagy mit tudom én milyen filmet néztünk, amikor észrevettem, hogy Dominik folyamatosan engem néz. Ránéztem, mélyen a szemébe, ekkor ő közelebb hajolt hozzám és... megcsókolt. És itt már nem tudom mi történt volna, mert megszólalt az ébresztőm. Hál' istennek! Mi a franc történik velem? Dominikról álmodok, folyton rá gondolok... ez nem lehet más, mint... Nem! Nem lehetek szerelmes egy olyan srácba, mint Dominik! Annyira, de annyira nem bírom, hogy ennyire tele van önbizalommal. Túlságosan el van szállva magától!

Totál kómás fejjel kikászálódtam az ágyamból és lementem a konyhába, hogy megreggelizzek. Közben pedig azon gondolkoztam, hogy vajon mit jelenthet az álom... Ááá tökmindegy, hisz csak egy álom, nincs jelentősége.

Mikor a sulihoz értem, egyből észrevettem Dominikékat. Nem volt nehéz... Kicsit túl sokat bámultam őket azon gondolkozva, hogy, hogy lehet egy ember ennyire magabiztos. Jó én sem vagyok önbizalom hiányos, de azért ez már túl sok! Elkaptam a fejem és felsiettem a terembe. Mikor a folyosóra értem halványan elmosolyodtam, mert már ott lehetett hallani a termünkéből kiszűrődő zajt. Mondanom se kell, a fiúkkal hamar megtaláltam az összhangot. A terembe mindenki hangoskodott, a telefonokból üvöltött a rapp. Odasétáltam a helyemre és leültem. Mosolyogva néztem körbe a terembe, amikor belépett a terembe egy ikerpár. Az egyik leült a mögöttem lévő üres székre és elkezdett olvasni (komolyan! Hogy lehet folyton olvasni? Tuti ő lesz az osztály okoskája!), a másik korán sem volt ilyen csendes. Ő egyből odament Mátéékhoz és összepacsizott velük.

- Te, kik ezek? - kérdeztem Brigitól, aki idáig csendben zenét hallgatott mellettem.

- Jah, ők a Horváth tesók, Zoli és Martin. Elég különbözőek, mármint személyiségben. - mondta. Igen, ez igaz, mivel Martin csendbe olvasott a helyén, Zoli meg Mátéékkel hülyült.

- Hát az látszik. - mondtam miközben Zoliékat figyeltem, de nem sokáig, mert belépett a tanár. Már vagy tizenöt perc eltelt, amikor valaki jelentkezett.

- Tanár nőőőő!!!- nyávogta Máté.

- Igen?- kérdezte Orsós tanárnő.

- Én ezt nem értem. Nem lehetne, hogy lemenjünk az udvarra?- kérdezte miközben kitépte a lapot a füzetéből, összegyúrta és elhajította. Mindenki visszafojtott nevetéssel ült a helyén.

- Máté! Légy szíves vedd fel a papírt a földről és dobd a szemétkébe! És nem megyünk sehová, amíg meg nem tanultátok az anyagot! - mondta szigorúan Orsós tanárnő.

Máté bólintott, majd miközben kisétált felvenni a papírt, odasúgott valamit Zolinak, aki erre hangosan felröhögött. Szünetben lementem a büfébe és vettem egy sajtos rudat és egy üveg gyümilevet. Az udvaron odamentem a fiúkhöz. Mellettem Brigi furcsán sokszor felkapta a fejét és alaposan körbe nézett. Már épp rákérdeztem volna, amikor hangos röhögésre lettem figyelmes. Na és vajon kik lehettek azok? Hmm... hát persze, hogy Dominikék. Épp egy szegény kissrácot aláztak

meg! A szemetek!

A következő óra matek volt megint, aztán fizika, földrajz és angol. Az utolsó órán (számteken) a tanár úr bemutatkozott és megengedte, hogy azt csináljunk, amit akarunk, mivel ez az első óra, de közölte velünk, hogy a következőn már nem netezhetünk, hanem az agyagot fogjuk venni. Kicsit hangosak voltunk, ezért Madarász tanár úr ránk szólt (nem sok sikerrel) . Mindenki FB-n lógott, ahogy én is. Aztán egyszer csak odajött hozzám Zoli.

- Amúgy mi a teljes neved?- kérdezte én pedig mosolyogva elmondtam neki (Esztergályos Bianka). Pár perc múlva megjelent a kis piros jelzés. Mosolyogva jelöltem vissza Zolit, Martint és Mátét. Máté egyből rám is írt.

Máté: Szia! Micsi? Hol vagy?

Én: Szia! Rajtad nevetek és tőled jó távol!

Ami kicsit furcsa volt, mert kettővel ült mellettem.

Máté: Ne máááá...! Lógsz a suliból?

Ekkor feltette a kezét.

- Elnézést tanár úr! Valaki lóg a suliból!- mondta, mire elröhögtem magam. Hát ez hülye!

- Ki? Máris beírom!- mondta Madarász tanár úr.

- Bianka! Most kérdeztem meg tőle, hogy hol van és azt írta, hogy tőlem jó távol...! - mindenki felröhögött és még Madarász tanár úr is elmosolyodott.

Amikor csöngettek felkaptam a táskám és elindultam haza. Útközben végig Mátén járt az eszem (na de nem *úúúgy!*!), hogy, hogy volt képes ilyen hülyeségekre, de aztán arra jutottam, hogy nem százas a srác!

Szeptember 3 (Szerda)

A terembe lépve a szokásos zaj fogadott: ordibálás, zene szólt a telefonokból (és nem halkán). Odaballagtam a fiúkhoz, akik épp valami videót néztek. Egyszerűen nem lehetett nem röhögni velük. Máté azon mesterkedett, hogy odaragassza a krétát a krétatartóba. Hát ez nem normális!

Pár perc múlva belépett Fülöp tanár úr. Már a kinézetétől is megijedtem! Nagyon mogorva egy férfi. Hát, biztos, hogy nem lesz a kedvenc tanárom.

- Mindenki üljön le!- mondta, mire Máté ott ahol volt leült a földre. () - Úgy értem a székre!- pontosított, mire Máté csigalassúsággal fölkelt és lassan a helyére battyogott. - Nos, ha már végre Máté is megtalálta a helyét, kezdhethetnénk az órát- kezdett bele a tanár, de Máté mondott valamit Zolinak, aki hangosan felröhögött.

- Mi ilyen vicces, fiam?- vonta fel a szemöldökét Fülöp tanár úr.

- Ha maga azt tudná...!- röhögött Zoli.

- Igazad van, nem szeretném tudni. Viszont már indulhatsz is az igazgatóiba. Most!!!- üvöltött vörös fejjel Fülöp tanár úr. Jézusom! Zoli, mintha csak szívességet tenne, fölállt és tök lazán kisétált a teremből. - Az ajtó előtt állj meg!- szólt Zoli után. - Ti meg addig olvassátok el a mai anyagot!- adta ki a parancsot, majd Zoli után sietett. Amint kilépett a teremből, mindenki elkezdett beszélgetni (ami nem lett volna baj, ha azt nem a tőlük legtávolabbival tennék) és telefonozni. Mire a tanár visszajött, csengettek. Tesin Molnár tanárnő iskola köröket futatott velünk, a többi lány már az első kör után az oldalukat fogták. Milyen nyámnyilák! Hogy nem tudnak öt iskola kört lefutni? Csak Brigi és én futottunk rendesen. Kémián a tanár úr bemutatkozott és már vettük is az anyagot. Na jó, ezt a tanárt sem szeretem! Mi az, hogy amit ma megtanulunk, abból a következő órán dogát írunk? Normális ez egyáltalán?

Mindenki csendben dolgozott, amikor Kállay tanár úr egyszer csak elkiáltotta magát.

- Máté, jól látom, hogy alszol az *én* órán?- kérdezte

hitetlenkedve. Hátrafordultam, mire hangosan felröhögtem. Máté padra hajtott fejjel aludt, sőt még horkolt is egy kicsit! 😊

- Hmm?- emelte fel a fejét a neve hallatára, amikor pedig meglátta a tanárurat, folytatta. - Ááá, tanár úr! Hogy tetszik lenni? - kérdezte mosolyogva, mire mindenki felröhögött. Szerencsére épp csöngettek, úgyhogy mindenki nevetve sietett ki a teremből. Máté még motyogott valami olyasmit, hogy ő nem érti, mi rosszat csinált, majd kikullogott ő is a teremből. Ofón Somogyvári tanár úr bejött a terembe és nem tűnt valami vidámnak.

- Elég sok panasz érkezett rátok az elmúlt *három* napban!!! - kezdett bele, mire mindenki elkezdte bekiabálni, hogy: „Ááá dehogy! Ránk??”.

- Somogyi tanár úr! - lóbálta meg a kezét Máté.

- Tessék!

- Mi nem voltunk rosszak. Szerintem a tanár úr összekever egy másik osztállyal! - mondta tettetett ártatlansággal. Az óra nagy részében Somogyi tanár úr arról papolt nekünk, hogy ez így nem lesz jó, hogy ilyen nevetlenek vagyunk a felnőttekkel szemben.

Ekkor megszólalt a csengő, mire mindenki megkönnyebbülten felsóhajtott.

Otthon megpróbáltam segíteni Zsófinak a matek leckéjében, de nem nagyon ment, mert jó, hogy, amikor mi vettük ezeket az egyenleteket, akkor kb. tudtam én is, de mára már csak bámulom az egyenleteket, de hogy, hogy kell őket megoldani, arról fogalmam sincs!

Amikor átvonultam a szobámba, bekapcsoltam a gépem és felnéztem FB-ra.

Nem is lepődtem meg, hogy mindenki fenn volt (legalábbis az osztályból), többen rám is írtak. Már kapcsoltam ki a gépet, amikor valaki kopogott.

- Én vagyok az! - lépett be Ati.

- Szia! Mizu?

- Semmi, de veled minden rendben?

- Persze, miért?

- Csak kérdeztem, mert mostanában olyan vidám vagy!

- És ez baj? - csodálkoztam.

- Nem dehogy! Épp ellenkezőleg. Nagyon örülök, hogy ilyen jól

be tudtál illeszkedni. - mosolyodott el. - Na de most már aludj, mert

holnap el fogsz késni.

- Atii! Hagyjál már! - löktem meg a vállát.

- Oké! De tényleg aludj! Késő van már! - cukkol, mire hozzá vágtam egy

párnát

Szeptember 4 (Csütörtök)

Mikor felkeltem eléggé hisztis kedvemben voltam, mert megjelent a homlokomon egy ronda ragya. Fúú, de utálok a pattanásokat! Mindig a legfeltűnőbb helyekre jönnek! A fürdőszobai tükör előtt álltam és gyilkoláztam magam, de nem lett jobb, ezért (nem szoktam magam sminkelni, de ez vészhelyzet) elővettem az alapozómat meg a korrektoromat és bekentem vele az arcomat. A végeredmény elég jó lett, nem is látszott a pattanásom.

A terembe lépve a szokásos zaj fogadott. Aztán ebben a pillanatban Brigi rontott be az ajtón és levágta magát mellém.

- Hát veled meg mi van? - kérdeztem köszönés nélkül.

- Neked is, szia! - felelte mogorván.

- Bocsi! De most tényleg, mi van veled? - kérdeztem. Őszintén szólva tökre nem értettem Briginek ezt a viselkedését.

- Semmi csak a szüleim... - mondta idegesen.

- Mi van velük?

- Az, hogy már marhára idegesítő, hogy éjjel-nappal csak veszekedni tudnak, és én ettől kikészülök. De ők ezt nem veszik észre. Nem veszik észre, hogy ez nekem milyen rossz! - mérgelődött. Már nyitottam a szám, hogy mondjak valami biztatót, de a csengő és Lukács tanárnő megakadályozott. Végül csak ennyit súgtam oda neki:

- Hallod! Majd megnyugodnak!

- Kösz! - mosolyodott végre el.

- Bianka, Brigitta! - szólt ránk Lukács tanárnő

- Elnézést!

- Ezen az órán még gyakoroltok, de a következőn már dolgozatot fogtok írni! - jelentette be a tanárnő. Na, klassz. Még egy lökött tanár... Hazaérve már megint tanulhatok, nem mintha meg is jegyeznék az olvasottakból valamit is.

- Elnézést tanárnő! Lehetne egy kérdésem? - lóbálta meg a kezét Zoli. Előre féltem, hogy milyen hülyeséget fog kitalálni a barom!

- Persze! - mondta Lukács tanárnő, mit sem sejtően és mosolyogva.

- Nem lehetne azt, hogy ismétlés és dolgozatok helyett filmeznénk? Pihentetnünk kell az agyunkat! - sóhajtott egy nagyot Zoli, mire mindenki elröhögte magát.

- Mintha neked lenne olyanod...! - mondta Lukács tanárnő lesajnálóan. Zoli, a beszólást figyelmen kívül hagyva vissza tért az eredeti tervéhez. Vagyis, hogy ne írjunk dogát.

- Nem szórakozom! Én ezt igenis komolyan gondoltam. Miért ne lehetne inkább filmezni, mint egy

rohadt papír fölött ülni? – kérdezte pimasz mosollyal az arcán. Én mondom ez a srác nem százas!

Lukács tanárnő vöröslő fejjel üvöltözött velünk, hogy bennünk egy cseppnyi tisztelet sincs és Zolit az igazgatóiba küldte. Mire ő felállt és szépen lassan elcammogott az ajtóig és közben még egy tánc féle pörgős mozdulatot is csinált. Mindenki visszafolytott nevetéssel ült a helyén. Mikor csöngettek, Brigivel és a fiúkkal lementünk az udvarra. Épp egy olyan videót néztünk, aminek az a címe, hogy: „Az X-faktor legröhejesebb produkciói”, amikor hangos nevetésre lettünk figyelmesek. Még oda se néztem, de már tudtam, hogy biztos Dominikéktől jött...

Föcin nem figyeltem, mert zenét hallgattam. Nem én voltam az egyetlen, mellettem Brigi és mögöttem a fiúk is zenét hallgattak, mondjuk szerintem a fiúk megint valami baromságokat néztek a Youtube-on.

A többi óra nagyjából normálisan telt, ha azt nem vesszük figyelembe, hogy Zoli és Máté már megint kiakasztották a tanárokat.

Hazaérve gyors megcsináltam a leckét és bepakoltam a táskám, aztán már kapcsoltam volna be a gépem, de anya felkiabált, hogy kész a vacsora. Lementem a konyhába. Vacsora közben anyu érdeklődött a mai napomról, meg úgy általában, hogy, hogy vagyok.

- A mai napom elég klasszul telt, bár Zoli és Máté nem bírnak magukkal, folyton kiakasztanak egy tanárt a hülye beszélésükkel! -nevettem

- Úgy látom elég jól beilleszkedtél. - mosolygott anya.

- Jah, elég jó fej osztálytársaim vannak, így nem is csoda.

- Ennek igazán örülök.

Szeptember 14 (Hétfő)

Az elmúlt egy hétben nem történt semmi különös. Csak a már megszokott. A tanárok fálnak mennek tőlünk, mert olyan „jó gyerekek” vagyunk. Máté és Zoli az igazgatóiban ülnek. Feltűnt, hogy Barbi és Viki (mindkettő az osztálytársam, sajnos, mivel ők az osztály plázacái) egyre többet lógnak Dominikékkal. Aztán kiderült, hogy miért.

Az egyik nap az öltözőben „véletlenül”, meghallottam, hogy mit beszélgetnek a barátnőivel.

- Most, hogy már bent vagyunk a bandájukban, már csak egy lépés választ el attól, hogy megszerezem Dominikot!- nyávogta Barbi a barátnőinek, akik egyetértően bólogattak.

Blah, már a hideg is kiráz, ha meghallom a hangját. Na, de akkor akkor térjünk is a lényegre, vagyis a mai napra. Az egyik szünetben bejött a terembe Somogyi tanár úr, akit egy lány követett. Azt hittem rosszul látok, mert az a lány nem volt más, mint az én legjobb barátnőm. Mármint most nem Brigiről beszélek, hanem Vicáról (A rendes neve Takács Éva, de mindenki Vicának hívja). Óvodában, sőt még általánosba is legjobb barátnők voltunk, de nyolcadik után azt hittem, hogy nem fogunk többet találkozni, mert, igaz ő is jelentkezett ebbe a suliba, de azt mondta, hogy nem vették fel. Aztán most megjelenik és az ofő úgy mutatja be, mint új osztálytársunkat. Még mindig döbbenet néztem Vicát, amikor az ofő megszólalt.

- Éva, nyugodtan ülj le. - mondta kedvesen.

- Rendben. - mosolygott Vica és az arcomat fürkészve leült a mögöttem lévő üres székre, Martin mellé.

- Hát te? Nem azt mondtad, hogy nem vettek fel? - súgtam oda neki, mert mindenképpen tudni akartam, hogy ez most mi. Mire ő csak mosolyogva vállat vont.

- Majd szünetben elmondom.

- Oké!

Nagy döbbenetemben totál megfeledkeztem Brigiről, aki kérdően meredt rám.

- Te ismered?

- Ahha, egy oviba és általánosba jártunk. - válaszoltam mosolyogva.

- Úgy látom, elég jóba vagytok...- mondta és úgy látszott, mintha féltékeny lenne vagy mi és ezt muszáj volt szóvá tennem.

- Csak nem vagy féltékeny?

- Mi? Én... nem... vagyis... kicsit... izé... nem lehetne, hogy témát váltsunk? - vicces volt látni, hogy az a vagány lány, aki lenni szokott, most teljesen zavarban van és féltékeny.